27/09/2019

“Έχουμε μάθει καλά ότι τα όνειρα στην Ουγκάντα μπορούν και βγαίνουν αληθινά”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Της Σταυρούλας Λαμπίδη *

Καλοκαίρι 2019. Κοιτάω πίσω, μετράω τα χρόνια.

Πέρασαν αλήθεια 8 χρόνια από την έναρξη της αποστολής; Σαν χτες θυμάμαι την πρώτη μου ημέρα στον ευλογημένο αυτό τόπο. Ένα πλήθος αγνώστων με τα λευκά τους χαμόγελα να μας αναμένουν στο αεροδρόμιο μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα, μια παρέα μικρών παιδιών να πέφτουν στην αγκαλιά μας στην πρώτη μας έξοδο στους δρόμους της Ναμουνγκόνα και πολλά γεμάτα απορία βλέμματα των κατοίκων του μικρού μας πλέον παραδείσου, του Λουγκουζί. Και εγώ ανέμελλη, να προσπαθώ να ανακαλύψω αυτό τον τόσο διαφορετικό κόσμο.

Και φτάνω στο σήμερα. Μετά από μια χρονιά αποκαλυπτική για εμένα. Γνωρίζοντας για πρώτη φορά τον πραγματικά σκληρό κόσμο των ενηλίκων, τόσο στον εργασιακό όσο και στον κοινωνικό τομέα. Είδα διχόνοια και μίσος ανάμεσα στους συναδέλφους, είδα ανεξήγητο τρόμο στα μάτια των ασθενών , είδα διαλυμμένες οικογένειες, είδα πληγωμένους ανθρώπους που στο πιο μικρό παραθυράκι που θα τους ανοίξεις σου εξιστορίσουν με δάκρυα στα μάτια τον πόνο της καρδιάς τους, είδα συμπολίτες που ψάχνουν μέχρι και στα άχυρα την ευκαιρία να κακολογήσουν αυτόν που βρίσκεται στην διπλανή πόρτα.

Και αναρωτιέμαι, τι μας κρατάει ακόμα ζωντανούς;

Τότε φτάνει η ώρα του ταξιδιού. Και νοιώθω φέτος την αγαπημένη μου Ουγκάντα σαν την πιο βαθιά ανάσα. Την ανάσα που θα μου δώσει κουράγιο να συνεχίσω να παλεύω μέσα στη ζούγκλα που φέρει τον τίτλο «ανεπτυγμένο κράτος».

Φτάνουμε στο Λουγκουζί και στέκεται μπροστά μας ο Άγιος Σπυρίδωνας, επιβλητικός και μεγαλοπρεπής. Λίγο παραπέρα βρίσκεται πια και ένα σχολείο. Οι μικροί μας μαθητές με τις όμορφες πια στολές τους ξεχείνονται από τις αίθουσες με φωνές και χαμόγελα να υποδεχτούν άλλη μια φορά τους Μουζούνγκου. Οι γυναίκες του χωριού και οι νέοι, όλοι εκεί ο καθένας στο πόστο του έρχονται να μας καλοσωρίσουν. Επιβεβαίωση και απόδειξη πως ο αγώνας των κατοίκων εκεί δεν σταματά!

Και ξεκινάμε να οργανώνουμε το ιατρείο. Με περισσότερους γιατρούς φέτος και περισσότερες διαφορετικές ειδικότητες θεώρησα ότι θα κυλήσει αρκετά ομαλά η δουλειά. Έπεσα πολύ έξω. Εξετάζαμε ταυτόχρονα 5-6 γιατροί και παρόλα αυτά η «αίθουσα αναμονής» μονίμως γεμάτη. Από την μία μητέρες που έφερναν όλα τους τα παιδιά είτε ήταν άρρωστα είτε όχι απλά και μόνο για να ελεγχθούν μια φορά από έναν γιατρό. Από την άλλη ασθενείς να περιγράφουν όλα τα συμπτώματα και προβλήματα υγείας που εμφάνισαν τα τελευταία χρόνια. Μια άλλη ιατρική. Με λύσεις από εμάς πρόσκαιρες και κατά βάση ανακουφιστικές. Εκεί ζωγραφίστηκε ένα νέο όνειρο, αυτό ενός νοσοκομείου. Και πια έχουμε μάθει καλά ότι τα όνειρα στην Ουγκάντα μπορούν και βγαίνουν αληθινά..

Εκτός από το ιατρείο, ζωγραφίστηκαν πανέμορφα οι αίθουσες του σχολείου, είδαμε σχεδόν όλα τα παιδιά του προγράμματος «ΣπουδάΖω» και παρακολουθήσαμε τον γάμο του αδερφού μας Χριστοφόρου. Ενός νέου που ήταν εκεί να μας στηρίξει με χέρια και με πόδια από την πρώτη ημέρα το 2012. Υπέροχα συναισθήματα, δυνατές στιγμές, γεμάτη αποστολή.

Ήρθε η ώρα να επιστρέψουμε στην πραγματικότητα. Γυρίζω πίσω και όταν

ξανακοιτάω αρχίζω να βλέπω πιο καθαρά. Βλέπω πόσοι άνθρωποι στην Ελλάδα μας εμπιστεύτηκαν και έδωσαν ρούχα, σπόρους, φάρμακα ή οποιαδήποτε άλλη δωρεά μπορούσαν όταν έμαθαν που θα ταξιδεύουμε. Άνθρωποι που πριν κάποιους μήνες ήταν άγνωστοι και ξένοι. Βλέπω όμορφες και αγαπημένες οικογένειες, που λίγο πριν δεν είχα παρατηρήσει. Βλέπω ανθρώπους να νοιάζονται για τον διπλανό τους, και στην κάθε ανάγκη όταν το ζητήσεις να τρέχουν, όπως στο κουβάλημα ενός ασθενούς μέσα στα δύσβατα σκαλιά της χώρας ενός νησιού. Βλέπω να παλεύουν και να αγαπάνε τον τόπο τους και εκεί που το κράτος είναι απών, υπάρχει πάντα κάποιος που προσπαθεί να καλύψει το κενό. Και χαίρομαι που μάλλον έφταιγα εγώ που τα έβλεπα όλα «στραβά», ή μάλλον μονόπλευρα.

Έτσι απαντάω στο ερώτημα μου μόνη μου. Είμαστε και θα είμαστε ακόμα ζωντανοί όσο μπορούμε να βρίσκουμε αυτές τις λίγες ή πολλές ψυχές που ομορφαίνουν την κάθε μέρα, που με έναν απλό λόγο ή ένα χαμόγελο μπορούν ακόμα να σκορπούν την ελπίδα.. Είτε βρίσκονται στην Ελλάδα είτε βρίσκονται στην Ουγκάντα. Η διαφορά είναι ίσως ότι στην Αφρική τις συναντάς πιο εύκολα.Η Σταυρούλα Λαμπίδη είναι γιατρός και προσέφερε εθελοντικά την διακονία της για 6η φορά στην Ουγκάντα.

Πηγή:https://einaiapokardias.gr